

HUMANOTECA

EL SALARIO DEL MIEDO

SAL: substància blanca, soluble en l'aigua que s'utilitza per adobar i amanir els aliments.

SAL DE LA TERRA: Del sermó de la muntanya on es valora que ser un desgraciat en vida, té el seu mèrit. Més o menys com dir allò de que els darrers seran els primers i que tan fas riure als rics.

SAL GROSSA.- Exageració, humor groller, opinions desmesurades i estridents. Normalment acompanyat d'un membre de l'extrema dreta allí on hi hagi un membre de la extrema dreta.

SALARI.- Derivada de la paraula sal ja que les primeres remuneracions als obrers es donava en forma de sal. Una manera de mantenir els aliments que podia

aconseguir l'obrer per no haver-los de menjar florits, podrits o senzillament enverinats.

SALARI DE MERDA.- Allò que passats els temps cobra un obrer després de treballar, en el millor dels casos vuit hores, i en el pitjor tot el dia, per donar una mica d'aliments a uns fills que han de tenir per no caure en l'assassinat de l'avortament. Dit també del que cobra un jubilat després de pensar quaranta anys però sense haver aconseguit cap càrrec públic.

SAL DE AHÍ, DESGRACIADO.- Etimològicament cap connexió amb la

sal, però frase molt propera que diuen els senyors als que cobren un salari de merda.

ÚLTIMA HORA

ES BUSQUEN CATALANS

Que el Monestir de Xixena fos fundat per la dona del Comte de Barcelona, Alfons el CAST, ja es preveien dues conseqüències; que el sexe no correria plàcid per aquella zona i que alguna relació tindria el Monestir amb Catalunya.

Orgullosos la gent de Xixena, van anar en peregrinació a veure el Museu i les autoritats satisfetes de la reconquesta, van anar repartint trossets de marcs daurats, estelles d'armaris, bocins de tapissos per fer reliquiaris...

Després va venir el COVID i el Monestir-Museu, va tancar. Amb el relaxament del confinament, han tornar a obrir. No hi va tanta gent, és clar però algú va notar que la cosa fallava. Quadres que havien perdut el color i semblaven posters de pel·lícules en blanc i negre, als marcs del quadres els faltava or, els calaixos grinyolaven al obrir-los.

Santo Cielo –digueren-

se nos ha enmohecido el tesoro. Primer van especular que si uns catalans havien entrat secretament al Museu i havien xopat d'aigua les obres, però la cosa no va colar. Després van intentar arreglar les peces i van invitar a la senyora que havia restaurat el Crist de Borja però tenia reuma i al final, han decidit posar un

La profecia s'ha complert. Encara que siguin poques, les monges despleguen un aura de castedat allà on acampen i això fa que el sexe sigui escàs i dolent. I Catalunya torna a protagonitzar la vida del poble, tornant per ordre judicial, unes obres d'art que descansaven en pau a Lleida.

anunci als diaris lleidatans. Xixena demana restauradors catalans per recuperar el patrimoni i monges catalanes, per mantenir-lo en condicions. La història es repeteix fins que el Jutge de torn expulsi novament als catalans.